

Adelaide

Ik betrad het ouderlijk huis van Mike. Ik kende de weg. Ik ging de trap op die naar zijn kamer leidde. De deur stond half open. Ik zag Mike's blote rug. Ik meende dat hij op de buik op bed lag. Dan zag ik dat hij een meisje onder zich had. Het was Lizzy. Ze kenden elkaar van school. Ze zouden gaan trouwen. Een mooi paar. Het stel van het jaar. Ik ging weg, de vuisten gebald.

Vorige week zei Lizzy: "Ik ben al drie jaar op Mike verliefd en ik denk dat het nooit zal overgaan." Ik liep van haar weg. Ze riep me terug. "Weet jij waarom hij mij nooit meeneemt als jullie uit rijden gaan?" vroeg ze.

We waren met z'n drieën. Mike, Alan en ik. Mike werkte in een supermarkt, Alan bij een benzinstation, ik was hulpkelner. Elke zondag gingen we in de auto van Alan uit rijden in de omgeving van Adelaide. Het waren zinloze ritten. Mike zat met bloot bovenlijf in de auto. Mijn gedachten zouden hem geschokt hebben. Ik zat mij voor te stellen dat hij mij kuste en mijn broek openmaakte, dat ik onderuitgleed en mij aan hem overgaf. De jongens stonden langs de auto te pissen. Ik keek naar Mike's pik. Hij dacht waarschijnlijk dat het 'normale nieuwsgierigheid' was. Hij zwaaide met zijn lid, borg het dan op en ritste zijn jeans dicht. Het was een moment dat mij hevig beroerde.

We stonden in de eindeloze hitte waar het nooit regende en de straten elk jaar meer barstten. We zaten langs de blinkende spoorlijn waar het naar teer rook en keken naar de lange goederentreinen. We waren in het land van mijn liefde. Mike, het was een onmogelijke liefde. Ik meende dat ik eraan zou sterven. Weet je hoe vreselijk liefde kan zijn? Weet iemand hoe je kunt lijden van verlangen?

Als de jongens half dronken waren konden er erge dingen gebeuren. Zoals het voorval van de 15e juni. Er stond een auto waarin een jongen en een meisje zaten te vrijen. Mike rukte de deur open. "Geef haar hier," zei hij tegen de jongen. Alan sleurde de jongen uit de auto. Mike vergreep zich aan het meisje. Ik zag hoe hij haar achterover drukte, haar slipje van haar benen trok en zijn pik in haar schoof.

Een avond in Adelaide. Er liepen twee nachten. "Zal ik je eens kapot neuken?" riep Mike tegen de een. "Ja, graag," antwoordde de nicht. Mike was afgebluft. Waarom voelden wij ons vertwijfeld in de hete middagen en de lange beklemmende avonden als wij hamburgers aten en milkshakes dronken?

Ik was op Mike's verjaardag. Alan en Lizzy waren naar huis gegaan. Ik wilde ook vertrekken. "Ga niet weg," zei Mike tegen mij. Hij trok mij aan mijn shirt naar zich toe. "Je mag een wens doen," zei hij. Ik stond te trillen als een rietstengel. Durfde ik het te zeggen?

"Ga met me naar bed," zei ik. Ik dacht dat de woorden in zijn gezicht ontploften. Hij stond mij zwijgend aan te kijken. Dan kleedde hij zich uit. Ik stond naar zijn naakte lijf te kijken, naar zijn blote pik en zijn mooie kont. Ik ontkleedde me en we gingen op zijn bed liggen. Ik trok zijn hoofd naar me toe. Hij stak zijn tong in mijn mond. Ik slaakte gesmoorde kreten. Ik ging op de buik liggen. "Neuk me," zei ik.

Mike duwde zijn harde hete pik in mijn lijf. Hij hijgde. Hij spoot in mij. De hele tijd rinkelde de telefoon. Ik dacht dat het Lizzy was. "Eigenlijk moet ik je slaan dat je me hiertoe hebt gebracht," zei Mike na lange tijd, rokend naast me.

De volgende zondag begon hij in de auto toespelingen te maken. "Sommige jongens zijn homo zonder dat je het weet," zei hij.

"Bedoel je iemand in het bijzonder?" informeerde Alan. Mike zweeg, "Bedoel je misschien iemand die op het ogenblik in mijn auto zit?" drong Alan aan. Mike schudde het hoofd.

"Ik heb je nog nooit zien neuken," ging Alan verder, nu direct tegen mij. "Een dezer dagen wil ik dat zien gebeuren zodat ik niet aan je hoeft te twijfelen."

De hitte was gruwelijk. De jongens droegen alleen sportbroekjes. De aanblik van hun lichamen was onverdraaglijk. Kent iemand de avonden in Adelaide? Kent iemand de verveling van Australië? De eenzaamheid? De verscheurde zielen? Weet iemand waarom jongens een sensatie willen beleven? Hun auto's kapot rijden bij carcraash wedstrijden? Alan begon door de stad te scheuren.

Hij wist dat hij er politieauto's mee aanlokte. We bleven de halve nacht rondrijden. De radio stond aan. Alan bracht Mike naar huis. Ik stapte ook uit want ik woonde twee straten verder. Ik wilde afscheid van hem nemen terwijl de rode achterlichten van Alan's auto in de avond verdwenen.

"Kom mee naar binnen," zei Mike. Hij wilde niet alleen zijn. En dan gebeurde het opnieuw tussen ons. Het kronkelen der lichamen. Het hijgen en kreunen. De tegennatuurlijke daad, zoals Mike het noemde.

PGKT/Richie66